

במדינה

הווי

הסוסים

נגד הגויים

לשעה קלה, חזר השבוע שר המסחר חיים ברילב, לעסוק בניתוחים טאקטיים. כשהוא בין קהל המזומנים בסוסייה ש' התקיימה בשבת במרכז הרכיבה של גני יהודה, המקטרת בפיו, העיר הרמטכ"ל לשעבר את הטקטיקה שבה נקט פרשו של שחר, התפעל מהצורה שבה דירבנה גיין מורדוק — ישראלית דווקא — את סוסה גל, וניפנף בהתלהבות, כאשר ירדו ליאון גוניאס, עם סוסתו נעימה, זכו בפרס השני בתחרות החופשית.

נחיתות בולטת. במרכז של הסדר סיה, שנמשכה יומיים וכללה תחרויות שונות לנוער ולמבוגרים, עמדה התמור דודת במכשולים בין נבחרת ישראל לנבחרת חילהאוור הבריטי מקפריסין. בניגוד למירוץ הסוסים, זכו קפיצות המכשולים לתשומת-לב מקצועית בארץ רק בארבע השנים האחרונות. מבחינה זו, נמצאה הנבחרת הישראלית בנחיתות בולטת לעומת הרוכבים הבריטיים.

גיין וגל, לאחר הניצחון אך להיות חבר —

מתחרה ישראלית במעבר מכשולים ואדון גם יחד

בשבויעים האחרונים, היא: למה. למה עשיתי את זה? הלואי וידעתי. באמת שאין לי תשובה. הכסף? בפירוש לא, אינני משתמשת בו כל ההון שאני מרוויחה — 100, 200 ל"י ליום. אני סתם שמה אותו בבנק. למה אם כן? כדי לשכב עם גברים? גם כן לא. אינני נהנית מזה — לא מהצד של המספר. למעשה, אין לי בעצם היום חיימיין פרטיים משלי. הרבה מהבנות במקצוע, בייחוד הילי דות, נכנסו לזנות בגלל בעיות בבית. בדרך כלל — וגם רוב הפסיכולוגים מסיימים עם זה — הן נוקמות בדרך זו ב"הורים. אני חוששת שאפילו סיבה זו לא קיימת אצלי. אינני רוצה לנקום בהורי. זאת גם הסיבה, אגב, שאני לא מוכנה להצטלם בגלוי ולתת את השם שלי. כדי לא לפגוע בהורים ובמשפחה. לולא הם, לא היה איכפת לי. בשבויעים הקצרים האחרונים, כאילו איבדתי את כל עולמי שרכשתי לי ב-19 שנה. לא איכפת

„אחרי שבוע ראשון של עבודתי בזנות, נתקלתי בפסיכי הראשון שלי.“

לי החברים, והחברות מהיום, מהגיימנסיה. לא איכפת לי מה יגידו במשרד היכן שר עבדתי. כלום. כאילו עברתי לעולם אחר — הקודם לא קיים בשבילי. גם החינוך שהושקע בי, במשך 19 שנה — כאילו לא היה מעולם. האווירה הדתית, שבה גדלתי בבית אמנם לא מצאה הן בעיני בייחוד מאז שנכנסתי לתיכון. הן התנגדות שלי לחינוך הדתי הורגשה היי טב בבית-הספר. אלמלא הציונים הטובים, הייתי מזמן עפה משם. בניינין, שהחינוך הדתי שקיבלתי — לא הפריע לי בכלל במקצוע החדש שלי. אף לרגע לא סבלתי נקיפות-מצפון על מה שאני עושה. פשוט אינני מרגישה ש' אני עושה מעשה בלתי-מוסרי. מעשה בלתי מוסרי, בעיני, הוא כשאתה מוזק למישהו. למי אני מוזקת? שאני עובדת כיצאנית? זה קצת משונה, אחרי 18 שנות חינוך. אבל ככה בדיוק אני מרגישה.

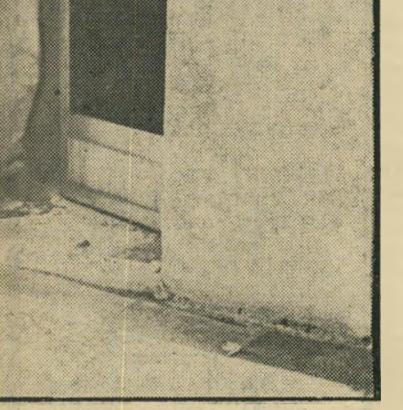
למעשה, עוד לא קלטתי בדיוק, במלואה, את העובדה שהפכתי לי יצאנית. רק ערב אחד, לפני כשבוע, תפסתי את זה פתאום. נזכרתי, משום מה, בסרט ישן שראיתי, שבו זונה מתאהבת בקליינט. באותו רגע, ראיתי את עצמי במקומה. לא שהתאהבתי, אבל ראיתי את עצמי בדמות הרוצה החוזרת מעבודתה. ואז הבנתי, לרגע, שאני בעצמי הפכתי להיות אחת מהעולם הזה. לא דווקא עולם תחתון, אלא עולם, שכולו אנשים חריגים. הרבה זמן, למרות שאינני מבינה למה, אף אחד לא הכריח אותי לרדת לזנות. כמו שאומרים, אני אפילו באיזה מקום, נהיית מזה. אתה פוגש בני-אדם מהצד ה"אפל של הירח, כמו שאומרים. בשום דרך אחרת לא היית יכול להכיר אותם ככה, בלי מסיכות. זה פשוט מעניין. אני יודעת שאני כולי סקרנות לגבי כל גבר שגיגש אלי. לא תמיד הם מעניינים. אבל אלה שמעניינים — מעניינים נורא. אני יודעת שזה יישמע מצחיק, אבל בכל זאת אינני חושבת את עצמי לבחורה וזולה, שניתנת לפיתוי תמורת 20 לירות. לשכב עם גבר זה לא להתמסר לו. יש הבדל עצום בין שני הדברים. אינני חושבת את עצמי לאחת מאלו שאיתן אני עובדת. אני יודעת יפה מאד איזה הבדל יש ביני לביני. לא איכפת לי שתצחק, אבל אני חושבת את עצמי לבחורה מוסרית. יש לי כוח רוחני, נפשי, שאצלן בכלל לא קיים. האמת היא, שלולא החינוך הטוב שקיבלתי בבית, ייתכן שהיית כמותן. יש לי ערכים משלי והם אינם משתנים בגלל שאני עובדת בזנות. ויחד עם זה, אני מכירה בסתירה שבין דברי ומעשי, ואינני מצליחה להבין למה בדיוק אני עושה מה שאני עושה. אני מוכנה אפילו להסכים למחשבה שאולי יש בי איזה ליקוי נפשי, איוו סטייה. אבל אם כך — אז אני נהנית מזה. אז למה לא?

מי התקיף אותך בטלפון ונעמיד אותו לבירור, הבטיחה הגברת. „אבל בינתיים הרשה לנו לשלוח לך חבילת-שיי“. „לא רוצה שיי“, ענה מזרחי. „רק התנצלות.“

כעבור יומיים, הופיע בחנות הפרחים בחור צעיר, כבן 17-16, לדבריו של מזרחי, הוא הציג עצמו כבנו של יהודה וייסברג. ייצרן המון-לתינוקות בו-גלגה הגוף הזר. בידיו של לבחור היתה חבילה ענקית של מזון לתינוקות. מזרחי סירב שוב לקבל השיי, חזר על דרישתו למכתב התנצלות. המכתב הגיע כשבוע לאחר מכן — אך התנצלות לא היתה בו. כתב קרוא. מנכ"ל חטט:

„נמסר לי, כי כשהוצע לכם ע"י האישי שלנו ביקור בביתכם, ע"מ לבדוק מקרוב את תלונתכם, סירבתם לזאת. איך אנחנו יכולים להתייחס ברצינות לתלונתכם? „אין איפוא מקום להתנצלות מצידנו, ואיננו יכולים לשפוט על הנושא הנידון מבלי שתוכח לנו תלונתכם כאמיתית ומצדקת.“

הגיב מזרחי: „באמת? אז למה כל המשלחות עם חבילות השיי?“

הכניסה ל"ארוס" לאחר הפיצוץ עסקים כרגיל — בדלת האחורית

לעיר שוטף את החנות מבוקר עד ערב. **אברים ואבזורים.** חלקם באו מ"סקרנות סתם. אחרים הביעו בפני יאיר ביגלמן, אחיו של בעל העסק, צבי, השווה עתה בחו"ל, את הסתייגותם מהתמרמרותם נוכח פעולות הדתיים. יחד עם זאת, עשו המבקרים סיוור בשטה, התעניינו באבזורים ובאברים השונים, חתמו על טופסי-הזמנה בסיטונות. יאיר, שלא התכוון לשיפור כה דרסטי בעסקים, התארגן במהירות. בעוד פועלים מנקים את שרידי ההתפוצצות בחדר ה"חיות, אירגן את מוצרי-הספורט שלו ב"חדר האחורי, תלה שלט מתאים בחוית, להדרכת הציבור הרחב.

עסקים — קשה מכל — ההתנצלות

משה מזרחי השמיע גידוף בריא. מתוך הקופסה החדשה של סולת אינסטנט לתינוקות, שפתח ברגע זה כדי להכין ארוחה לתינוקו בן ארבעת החודשים — בלטה החיכת קרטון מלוכלך.

מקרה שיגרתי למדי. אלא שמזרחי (32) החליט להיות אזרח טוב, במקום שיגרתי. הוא הרים טלפון לביתה-החדשה חטט, ייצרן הקופסה. לקול הגברי שענה לו, סיפר את מיצאיו, חיכה להסבר. במקום הסבר, שמעו אזוניו את הדברים הבאים: „מצידי אתה יכול ללכת למשטרה ולמשרד הבריאות. אני במשפט אדפוק אותך!“